

Woestijnlessen

Ons thema is: welke lessen kunnen wij als nieuw testamentische christenen leren van de veertigjarige omzwervingen van het volk Israël in de woestijn.

Wat gebeurde er bij Massa en Meriba? Dat lezen wij in o.a. in Exodus 17 vanaf vers 1:

1 De gehele vergadering der Israëlieten brak daarna op uit de woestijn Sin, trekkende van pleisterplaats tot pleisterplaats naar het bevel des Heren, en legerde zich te Refidim, maar daar was geen water voor het volk om te drinken.

Nadat het volk Israël door Gods machtige hand uit Egypte verlost was en de legerscharen van Egypte in de rode Zee verzwolgen waren, gingen zij de woestijn Sin in en er staat in vers 1 dat zij van pleisterplaats tot pleisterplaats gingen, naar het bevel des Heren.

Zij gingen dus op bevel van de Heere de woestijn in en ze

trokken van "pleisterplaats tot pleisterplaats". De Willibrord vertaling schrijft hier: Zij trokken van kamp tot kamp.

Dan rustten zij en sloegen daar hun tenten op.

En toen kwamen ze in Refidim zegt vers 1 maar daar was geen water.

2 Het volk begon met Mozes te twisten en zei: Geeft ons water, zodat wij kunnen drinken. Maar Mozes zei tot hen: Wat twist gij met mij? Wat stelt gij de Here op de proef?

Het was een beproeving, die God toeliet, om te zien – nadat zij de machtige hand van God gezien en ervaren hadden in Egypte en óók met hun doortocht door de rode Zee - of zij nu óók op God zouden vertrouwen.

Want dat is het steeds, wat de Heere wil, dat wij Hem in alle wisselende omstandigheden van het leven zullen vertrouwen en niet aan Hem zullen gaan twifelen.

Maar het volk Israël zag niet Gods hand in deze beproeving maar de hand en de leiding van Mozes en ze begonnen met Mozes te twisten. Twisten wil zeggen: een woordenstrijd voeren.

Maar Mozes antwoordde – en dat lezen we in het midden van vers 2: *Wat twist jij met mij? Wat stelt jij de Heere op de proef?*

Mozes antwoordde hun: *Waarom twisten jullie met Mij. Het is de Heere die jullie van pleisterplaats tot pleisterplaats leidt en waarom stellen jullie Hem op de proef?*

Opm. Ook voor ons christenen is het van belang, Gods hand te zien in de dingen die ons overkomen in het leven. Dat bewaart ons voor bitterheid en boosheid.

Dat wij niet boos of bitter worden op mensen maar ons buigen onder Zijn leiding en voorzienigheid.

Mozes zag het goed: Het volk stelde God op de proef.

3 En het volk dorstte daar naar water, het morde tegen Mozes en zeide: Waarom toch hebt gij ons uit Egypte gevoerd, om mij, mijn kinderen en mijn kudde van dorst te doen omkomen?

Het was ook best een flinke beproeving. Daar stonden ze dan met z'n allen in de hete dorre zandwoestijn: mannen, vrouwen, kleine kinderen en hun stieren, koeien, bokken, geiten en lammeren. Maar geen water!

Het was een geloofstest of ze op God zouden vertrouwen, zoals ook 1 Cor. 10:13 zegt:

Gij hebt geen bovenmenselijke verzoeking te doorstaan. En God is getrouw, die niet zal gedogen, dat gij bovenvermogen verzocht wordt, want Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij ertegen bestand zijt.

We worden nooit boven ons vermogen verzocht. Het zal niet bovenmenselijk zwaar worden. En wij hebben Gods garantie: Hij zal met de verzoeking ook voor de uitkomst zorgen, zodat wij ertegen bestand zijn.

De ruzie met Mozes liep zeer hoog op en men wilde hem gaat stenigen zoals in vers 4 staat:

4 Toen riep Mozes luide tot de Heere en zei: Wat moet ik met dit volk doen? Nog een ogenblik en zij gaan mij stenigen!

Mozes riep luid tot de Heere, staat hier. Wat moet ik doen ? Nog even en ze gaan met stenen gooien.

5 Daarop zeide de Here tot Mozes: Ga voor het volk uit en neem enige van de oudsten van Israël met u; neem ook de staf waarmee gij de Nijl geslagen hebt, in uw hand en ga heen.

Mozes moest – op bevel van de Here – zijn staf in zijn hand nemen als teken van de waardigheid die God hem had

toegekend en hij moest vóór het volk uitgaan.

6 Zie, Ik zal daar voor u op de rots bij Horeb staan; dan zult gij op de rots slaan en daaruit zal water te voorschijn komen, zodat het volk kan drinken. En Mozes deed alsoo voor de ogen van de oudsten van Israël.

7 Hij noemde die plaats Massa en Meriba, wegens de twist der Israëlieten en omdat zij de Heere op de proef gesteld hadden door te zeggen: Is de Heere in ons midden of niet?

Vele jaren later, nadat verspieters het land hadden verkend en slechts 10 van de 12 verspieters geloofden, dat de Heere bij machte was om hun het beloofde land te geven, kreeg het volk Israël als het ware een nieuwe kans om te geloven, dat de Heere voor hen zou zorgen, als er geen water was.

Dat lezen we in Numeri 20 vanaf vers 1:

1 De Israëlieten dan, de gehele vergadering, kwamen in de woestijn Sin, in de eerste maand, en het volk verbleef te Kades; Mirjam stierf daar en werd daar begraven.

2 Toen de vergadering geen water had, liep zij te hoop tegen Mozes en Aäron.

En wat zeiden ze tegen hun leider Mozes?

3 En het volk twistte met Mozes en zeide: Waren wij maar gestorven, toen onze broeders voor het aangezicht des Heren stierven!

Zij doelden daarmee op de opstand van Korach, Datan en Abiram die gestorven waren voor het aangezicht van de Here.

Zelfs die opstand weerhield hen niet om te morren tegen Mozes en daarmee tegen de Heere.

4 Waarom hebt gij de gemeente des Heren in deze woestijn gebracht, zodat wij en ons vee daar moeten sterven?

Het was echter op het bevel des Heren, dat zij in de woestijn Sin waren. en van pleisterplaats tot pleisterplaats trokken Ex. 17:1 Maar het volk zag niet de hand des Heren hierin, maar de hand van Mozes.

5 Waarom hebt gij ons uit Egypte doen optrekken, om ons in dit barre oord te brengen, waar geen koren, vijgeboom, wijnstok en granaatappel groeien en waar geen water is om te drinken.

Nogmaals: Ook voor ons christenen is het van groot belang om Gods hand te zien in de dingen die ons overkomen in het leven. Dat bewaart ons voor bitterheid of boosheid.

6 Toen ging Mozes met Aäron van de gemeente weg naar de ingang van de tent der samenkomst en zij wierpen zich neder op hun aangezicht, en de heerlijkheid des Heren verscheen hun.

Dat was het beste, wat Mozes en Aäron konden doen: naar de

Heere toegaan en Zijn aangezicht zoeken.

7 Toen sprak de Heere tot Mozes: Neem de staf en laat de vergadering samenkomen, gij en uw broeder Aäron; spreek dan in hun tegenwoordigheid tot de rots, dan zal zij haar water geven; gij zult voor hen water uit de rots te voorschijn doen komen en de vergadering en hun vee drinken.

De Heere zei tot Mozes: Spreek tot de rots in hun tegenwoordigheid. De rots is een zinnebeeld van Christus, want 1 Cor. 10:4b zegt, dat de geestelijke Rots Christus was.

9 Toen nam Mozes de staf van voor het aangezicht des Heren, zoals Hij hem geboden had.

10 Toen Mozes en Aäron de gemeente voor de rots hadden doen samenkomen, zei hij tot hen: Hoort toch, weder spannigen, zullen wij uit deze rots voor u water te voorschijn doen komen?

Hier gaat Mozes de fout in en wordt bitter op de Israëlieten. Hij noemt hen "weerspannigen" maar in feite was hij dat nu ook geworden. Hij staat daar nu in eigen kracht en spreekt: "zullen wij uit deze rots water te voorschijn doen komen."

11 Daarop hief Mozes zijn hand op en sloeg de rots met zijn staf tweemaal, en er kwam veel water uit, zodat de vergadering kon drinken en ook het vee.

In plaats van tot de rots te spreken, sloeg Mozes de rots. Eerst hadden de Israëlieten aanstoot genomen aan Mozes en Aäron en nu neemt Mozes aanstoot aan het gedrag van het volk. Het volk was ongelovig en boos en toen werd Mozes ongelovig en boos.

12 Maar de Heere zei tot Mozes en Aäron: Aangezien gij op Mij niet vertrouwd hebt en Mij ten aanschouwen van de Israëlieten niet geheiligd hebt, daarom zult gij deze gemeente niet brengen in het land, dat Ik hun geef.

13 Dit is het water van Meriba, waar de Israëlieten met de Heere twistten en Hij Zich onder hen de Heilige betoonde.

Dit ongeloof van de Israëlieten en ook van Mozes en Aäron had zijn consequenties. Zij kwamen niet in het beloofde land, want alleen als de prediking van het woord met geloof gepaard gaat, gaat men tot de rust in. En nu de vermaning aan ons uit Hb. 3:12

12 Ziet toe, broeders, dat bij niemand uwer een boos, ongelovig hart zij, door af te vallen (Staten vertaling: af te wijken) van de levende God.

Een boos ongelovig hart! Ook wij staan in dat gevaar als wij de dingen, die ons overkomen in het leven, niet nemen uit Gods hand en leiding. Hij gaat wegen met ons van verlossing. Wegen waarop wij mogen leren om op Hem te vertrouwen.

Een aansporing voor ons om in de moeilijkheden van het leven tot de Rots te spreken en dat de Rots tot ons hart kan spreken, zodat ons hart zacht blijft en wij

geen aanstoot zullen nemen aan het gedrag van anderen of aan de dingen die ons overkomen in het leven.